

BEVISET

I Monbijou. Oberst Garniers her- skabelige Villa, var samlet et lille, men udvalgt Selskab: Madame Marchand, en ung, livlysten Enke, som efter sin nylig afdøde Mand havde arvet en stor Formue; Kaptajn Bonard, den berømte Ophæ- gelsesejerende, Perrier, kendt Jurist og Politiker, Bertrand, Son af Huset, og en Del unge Venner og Veninder af ham. Nogle af Gæsterne havde taget Tjener eller Kammerpige med, saa man kunde sige, at Monbijou var fuld af Folk fra Kældere til Loft.

En Aften ved Titiden var Gæsterne forsamlet i Selskabsalen, da Madame Marchands Kammerpige kom styrtende ind sin Frue og fortalte med alle Tegn paa Forfærdelse, at en af hendes dyrebare Diamant- broscher var borte. Pigen havde fundet det tomme Etui paa Gulvet i hendes Værelse.

Værelset blev straks grundig under- søgt, men Brochen var og blev borte. Madame Marchand vidste kun, at hun havde tænkt at tage Diamantnealen paa, da hun skiftede Kjole til Middagen, men i sidste Øjeblik havde hun ombestemt sig og lagt den tilbage i Etuiet. Om hun havde laaset dette ned, kunde hun ikke huske, da hun havde maattet skynde sig for ikke at komme for sent til Middagen.

Det var klart, at Brochen var stjaalet, og at Tyven maatte være indenfor Husets Vægge.

Værten sad med Gæsterne i Ryge- værelset samme Aften og talte om det som var hændt.

— Det er naturligvis et ganske banalt Tyveri, sagde Obersten irriteret. Det er ubehageligt at vide, at vi har en Tyv i Huset.

— Man maa vel kunne finde ham, sagde Juristen og tændte en Cigar.

Nu blev Døren aabnet og Hovmesteren, Armand, kom ind; han var en Mand paa tredive Aar med et intelligent Ansigt.

— Hr. Oberst, sagde han og søgte at lægge Bland paa sin Ophidselse, jeg beder saa meget om Undskyldning, men jeg og de andre Tjenere beder om, at vore Skuffer og Kuffetter maa undersøges, saa vi kan fri os for Mistanke.

— Vi faar se, hvad vi skal gøre, sagde Obersten tvivlsladig.

— Garnier, faar jeg Lov at svare for Dig?

Dette Spørgsmaal kom fra en Krog af Værelset, hvor de gennem Tobaks- røgen kunde skimte Bonards skarpt- skaarne Ansigt. Den berømte Ophæ- gelsesejerende havde ikke for vist nogen Interesse for Sagen.

— Med Fornøjelse, svarede Ober- sten.

Bonard vendte sig mod Hovmesteren.

— Kom igen om fem Minutter, angik han rolig.

Hovmesteren bukkede og for- svandt, og Bonard fortsatte:

— Det tjener ikke til noget at under- søge deres Skuffer og Kuffetter. Om en af dem har begaaet Tyveriet, saa vil han ialfald ikke gemme Tyve- kosterne der. Men jeg har en anden Udvej.

— Hvilken? raabte Gæsterne i Kor.

— De vil le af min Fremgangs- maade og finde den i højeste Grad barnagtig, det er jeg forberedt paa.

— Men, saa fortæl da, hvad den gaar ud paa, raabte alle.

Bonard gav sig god Tid, dampede rolig paa Piben og sagde med et Smil:

MELLEM STUDENTERNE

EN KOLD STRAAL: Det gaar livligt til mellem de engelske Studenter. Vort Billede viser, hvorledes en „Sportskamp“ kan udarte sig — i al Gemytlighed.

— Den Fremgangsmaade jeg agter at anvende for at fæd rede paa Ty- veriet, er yderst enkel og letfattelig. Jeg har set den anvendt af en Hin- dupræst langt borte i en Afkrog af Indien — og med godt Resultat. Den menneskelige Natur er efter min Mening temmelig ene over hele Ver- den, og det skulde undre mig, om ikke Metoden kunde anvendes lige saa godt i Frankrig som i Indien. Spørgsmaalet er kun om vor ærede Vært vil give sit Samtykke til Eks- perimentet.

— Jeg har jo ikke andet at gøre, svarede Obersten efter en Stunds Be- tænkning.

— Vel, sagde Bonard, men hys, der kommer nogen, det er vel Armand. Sig Du til ham, Garnier, at der ingen Undersøgelser bliver, men at jeg be- der alle Tjenere, baade Husets og Gæsterne, samle sig i Musiksalen.

Efter en Stunds Forløb gik hele Selskabet ind i Musiksalen, hvor Tjenerskabet allerede havde samlet sig. Damerne tog Plads, og Bonard begyndte efter at have kastet et skarpt Blik paa sine Tilhørere:

— Et Tyveri er begaaet her i Hu- set. Alle ønsker vi, at Tyven maa blive opdaget. Men hvordan skal dette ske? Jeg kender en Mand, at opdage Tyveriet paa, og det skulde glæde mig, om alle vilde gaa med til, hvad jeg nu foreslaar. Jeg beder Tjenerskabet bemærke, at Husets Gæster allerede er gaaet med paa mit For- slag. Sagen forholder sig saadan: Jeg har i mit Eje en Stok, som jeg har hørt med mig fra Indien, og som er af en sjælden og Beskaffen- hed. Denne Stok lægger jeg paa en Stol inde i det lille Kabinet her ved Siden af bag de tunge Portiører. Nu beder jeg Dem, en for en, gaa ind i Kabinettet, trække Portiøren godt for, saa ingen kan se ind, og saa tage fat i Stokken med begge Hænder og

dreje den tre Gange rundt, saadan som jeg gør nu.

Alle saa spørgende paa ham, men han fortsatte, idet han havde Stem- men indtrængende:

— Jeg ønsker at gøre Dem op- mærksom paa, at Stokken som sagt er af en sjælden og Beskaffen- hed, den vil hænges fast ved Tyvens Fin- gere, indtil jeg befrikr ham for den.

Fra Kabinettet beder jeg hver af Dem gaa over denne Sal ind i Ryge- værelset, hvor jeg vil opholde mig. Vil De være med paa denne Prøve?

Tjenere behandtede sig imellem, og Armand svarede ja paa alles Vegne.

— Godt. Saa begynder vi, sagde Bonard og gik ind i Kabinettet og lagde Stokken paa en Stol.

Den første, som skulde prøve, var Madame Marchands Tjener. Han gik ind med en selvbevidst Mine, drøj Portiøren godt for, kom et Øjeblik efter ud igen, og gik smilende over Gulvet i Musiksalen ind i Ryge- værelset til Bonard.

Den næste var Forbides. Bonards graskæ Tjener, han kom ogsaa uskadt ud igen.

Saa var det Kammerpigens Tur, hende som havde fundet det tomme Etui. Bleg af Skræk forsvandt hun bag de tunge Portiører, kom et Øj- blik efter ud igen og gik med et Ud- tryk af Lettelse i sit Ansigt ind til Bonard i Rygeværelset.

Efter hende kom Turen til alle de andre Tjenere. Tilslut var der kun Stuepigen Anne og Armand igen. Alle gik ind i Kabinettet, medens hun høylidt mumlede noget om ødumt Paafund, og kom meget rolig ud igen Ligesaaen med Armand.

Herved er Proven forbi for Tje- nernes vedkommende. Gæsterne blev aildende og saa paa hverandre, lidt flove ved Situationen. Men Bonard ogsaa vilde prøve dem? Pludselig

viste han sig i Døren og bad om at maatte tale med Obersten og Madame Marchand.

De gik alle tre ind paa Oberstens Kontor. Bonard lod dem ikke vane, — Vær saa god, Madame, her er Deres Broche, sagde han og rakte hende Diamantnealen.

— Hvor i al Verden har De fundet den? spurgte Madame.

— Det var meget enkelt.

— Den var altsaa stjaalet? spurgte Obersten.

— Selvfølgelig!

— Men hvem stjal den? spurgte de begge to.

— Jeg maa bedrove Dig, Garnier, med at Din egen Hovmester er Ty- ven.

— Har han bekendt? spurgte Ober- sten strengt.

— Det var han jo nødt til, svarede Bonard.

— Men hvordan kunde De vide, at det netop var ham, som stjal Bro- schen? spurgte Madame.

— Da maa jeg indvie Dem i Hem- meligheden med Stokken, sagde Bo- nard. Naturligvis er den en ganske almindelig Sparsereestok, men jeg smurte den ind med en stærkt lugt- end, orientalsk Olie, som jeg altid fører med mig. Alle tog fat i den, undtagen du. Det ved jeg, fordi jeg inde i Rygeværelset forlangte, at de skul- de holde Hænderne hen foran mit Ansigt, og det var ikke vanskeligt at kende Lugten af den orientalske Olie paa deres Hænder. Alle Tje- nerne havde fat i den, det var let at lugte sig til, men da Turen kom til Ar- mand, kunde jeg ikke mærke noget, og da vidste jeg, at han var Tyven. Formodentlig har min Historie om

at Stokken vilde hænges fast ved Ty- vens Fingre, gjort ham usikker og han har ment at være paa den rigti- ge Side naar han overhovedet ikke rorte Stokken. Men Resultatet af Proven forsligger altsaa.

— Et høist originalt Paafund, for- ledet det fra Obersten.

— At Hinlupræsten, ja, det var ham som lærte mig det. Tro mig, vi kan lære meget derude i Osten.

Den glubske Panter

Hoe vilde Dyr i Fangenskab har man ofte lagttaget virkelige afbry- deriske Tilbøjeligheder. Saaledes havde man i en tysk zoologisk Have en sort Panter, der i længere Tid var i Bur ved Siden af en ung Hunpan- ter, som den skulde lukkes sammen med. Hannen udviste den mest kæ- lerne Adfærd og lokede og smaskede for den unge Hun, men i samme Øj- blik, man lukkede dem sammen, for han over hende, slog hende i Gulvet med et frygteligt Slag, hvorpaa han bed hende ihjel. Og derefter lod han den dræbte Hun ligge uden at bryde sig det mindste om hende.

Leg og Ident er — for Berns Ved- kommende — lige saa høj Grad et Gols, som Selskabelighed er et Onie.

Lýsingar

mugu verða innsendar til okkara skrivstofu innan mánadag fp. kl. 10.

Givið út av socialdemokratiskum felegum.

Blaðstýrari: M. S. Viðstein.

Prentsmíðja »Føroya Social-Demokrates, Thorshavn.

APROPOS, ROGFLYVEREN

Jens Amager stod forleden og saa paa, hvorledes Rogflyveren paa den Glas Himmel reklamerede, saa det hængte saa over hele Byen.

»Det kan jeg ogsaa gøre,« tænkte han, og købte saa en Kasse store Ci- garer, og med den besejg han sin lille Klemm-Daimler Sportsmaskine og styrede opad.

Vor lille Ven er jo, som vi véd, en lidenskabelig Cigarrryger, og 2000 Meter oppe i Luften begyndte han at dampe løs paa fuld Kraft, og se

— Regen fra 15 Cigarer hang tyk og fed bag hans Maskine, og nede fra Jorden kunde hans Røgsrigt lyses af alle, — og den blev læst med stor Opmærksomhed!